

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

15-16. FEJEZET

Az előző fejezetben Pál a Krisztus testén belüli szeretetről beszélt. Felismerte, hogy különböző érzésünk, meggyőződésünk és véleményünk van a keresztény élet különböző dolgaival kapcsolatban. Azt mondta, hogy az erős hittel rendelkező ehetséges húst, a gyenge hitűnek pedig az a meggyőződése, hogy nem ehetséges húst, és ezért zöldséget eszik. Nekünk fel kell ismernünk, hogy az embereknek különböző meggyőződésük van, és nem mindenki látja olyan helyesen a dolgokat, mint én. Tehát tartsuk tiszteltben mások tévedéshez való jogát, és ne teremtsünk nagy viszályt a különbözőségek miatt.

Összefoglalva, Pál arra kér, hogy ha nem értünk egyet, akkor legalább abban egyezzzünk meg, hogy lehetnek különböző vélemények, és ne okozzunk megosztást meg ne legyünk ellenségesek e kis dolgok miatt. Tragikus, hogy az egyházban a legnevetesebb dolgok is okoztak már megosztást. A 14. fejezetben Pál tehát arra buzdít minket, hogy fogadjuk el a hitben gyengébb testvéreinket, és egyrészt ne vitatkozzunk velük, másrészt pedig ne fitogtassuk előttük a saját szabadságunkat, mert ez elbotlásukat is okozhatja. Járjatok szeretetben. Vagyis ha a húsevészetek megbotránkoztatna egy gyengébb testvért, akkor ne előtte egyétek a húst. Ha szabad vagy húst enni, akkor nyugodtan egyél húst, de otthon egyed, amikor a gyengébb testvéred nem lát, hogy ne tedd őt tönkre, mert Krisztus érte is meghalt.

Ugyanezt a gondolatmenetet folytatja Pál a 15. fejezet elején, mely szintén arról szól, hogy hogyan kezeljük a gyengébb testvéreinket Krisztus testén belül.

vs. 1. Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtlének gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk.

Nemcsak a saját élvezetemre kellene gondolnom, hogy: „Megeszem ezt az sültet, nem érdekel, hogy ő mit gondol.” Tudom, hogy ha megeszem ezt a darab húst, azzal nem leszek lelkileg gyengébb, de az erőtlének gyengeségeire is tekintettel kell, hogy legyek, nemcsak a saját vágyaim kielégítésére.

vs. 2. Mindegyikünk a felebarátjának kedvezen, mégpedig annak javára, épülésére.

Keresztényekként gyakran kényszerülünk arra, hogy olyan követelmények alapján éljünk, melyeket mások állítottak fel. Nem értünk ugyan egyet a meggyőződésükkel, és nem éreznénk magunkat bűnösnek, ha megtennénk azokat, mégis a szeretet arra indít minket, hogy szigorúbb életet éljünk, mint ha a saját meggyőződésünk alapján cselekednénk.

Pál itt Jézus Krisztus példáját mutatja be:

vs. 3. Hiszen Krisztus sem magának kedvezett, hanem ahogyan meg van írva: „A te gyalázóid gyalázásai énreám hullottak.”

Krisztus a példaképünk, hiszen Ő nem azért jött közénk, hogy a saját vágyainak éljen, hanem azt mondta, hogy *„Mindig azt teszem, ami az Atyának kedves. Mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem hogy annak az akaratát, aki elküldött engem” (Jn 8:29, 6:38).*

Egy arany szabály: „Élj úgy, hogy Istennek kedvez, ne önmagadnak.” Ha önmagadnak akarsz kedvezni, az könnyen okozhatja egy gyengébb testvér bukását.

vs. 4. Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk.

Isten Igéje kettős célból íródott. Egyrészt a mi okulásunkra, hogy megismerjük Istent, tanulhassunk Róla. Másrészt pedig azért, hogy az Írásokat olvasva reménységünk legyen. Isten és a remény szorosan kötődnek egymáshoz. Istenen kívül nincs valódi reménység, viszont amikor Ő veled van, akkor Ő igazi reményt ad. A zsoltárokból olvashatjuk, hogy *„Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben,…” (Zsolt 42:5).* Ő a mi reménységünk. A hívő reménysége mindig Istenhez kapcsolódik.

Tehát azért adta nekünk Isten az Igéjét, hogy megismerjük az Ő természetét, jellemét, hűségét, és hogy ne csüggedjünk el, ne adjuk fel, amikor a megpróbáltatások ideje eljön, hanem tovább reménykedjünk Istennek a mi életünkben végzett győzedelmes munkájában.

A reménytelenség és a kétségbeesés nem kellene, hogy a keresztények jellemzője legyen. A zsoltár írója is csüggedt volt, de elbeszélgetett erről saját magával. Miért háborog a lelkem? Azért, mert egy kis ideig elfelejtette, hogy Isten uralkodik mindenk fölé. Amikor megfeledkezünk arról, hogy Isten a mi életünk fölé is uralkodik, akkor megtörténhet, hogy elbátortalanodunk, és szomorúak vagyunk a helyzet miatt.

Érdekes, hogy milyen gyorsan el tudjuk felejteni, hogy Isten uralkodik, és hogy ez az Ő gyülekezete. Hirtelen elkezdünk aggódni, és azon gondolkodunk, hogy most mihez fogunk kezdeni. Újból és újból emlékeztet Isten engem arra, hogy ez az Ő gyülekezete, ezért nincs miért aggódnom, mert Ő maga fog majd gondoskodni róla. Ő hozta létre, ezért képes is megtartani, és nem kell álmatlanul töltenem éjszakákat azért, hogy kitaláljam, hogy mit fogunk most csinálni. Isten uralkodik, és ezt a saját életemben is alkalmaznom kell. Meg kell értenem, hogy Ő irányít mindent, és Ő fog munkálkodni, ezért nem kell aggódni, csalódottnak lenni, csak türelemmel kell várni az Úr munkáját.

Tulajdonképpen ez a nagy probléma: a türelem. Az Ószövetségi szentek történetei arra buzdítanak minket, hogy megértsük, hogy ők hit és türelem által örökölték Isten ígéreteit. *„Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígélet” (Heb 10:36)*. Miután mindent megtettem, amit megtehettem Isten akaratának követésében, eljön az idő, amikor türelemmel kell várnom arra, hogy Isten elvégezze az Ő részét. És éppen ekkor nagy a kísértés arra, hogy a dolgokat alaposan összezavarjam, mert nincs türelmem Őrá várni. Úgy tűnik, hogy Isten mindig lassú az én számításaimhoz viszonyítva. Végül, amikor minden jól végződik, akkor rájövök, hogy Ő pontos időben érkezett, én voltam túl gyors, azért mert türelmetlen vagyok. Azt akarom, hogy Isten most azonnal végezze el a munkáját valakinek az életében. „Istenem, nem akarok egy hetet, egy hónapot, vagy 13 évet várni, mint Ábrahám. Ezt nem bírom ki, Uram.” Pedig türelemre van szükségünk.

Isten türelmes és hosszan tűr, hogy beteljesítse a saját céljait. Azért van ez így, mert Ő a mi idő dimenziókon kívül lakik. Ő az örökkévalóságban él, én pedig másodpercekben, percekben, órákban, napokban, hetekben, hónapokban, években. Ezer év olyan az Úrnak, mint egy nap. „Uram, mikor tér vissza Jézus?” „Még csak pár napja ment el. Miért sietsz?” Isten nagy türelemmel hozza el az Ő királyságát, az Ő munkáját ide a Földre. Mi pedig folytathatjuk az imádkozást: „Ó, Istenem, adj türelmet, most azonnal!”

vs. 5. A türelem és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy kölcsönös egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint...

Milyeneknek kell lennünk? Türelmesnek egymással, úgy, ahogy Isten is a türelem és a vigasztalás Istene. Vigasztalnunk kellene egymást, és türelemmel viseltetni a másik iránt. Észrevettem azonban egy nagyon érdekes dolgot. Nagyon értékelem, hogy Isten türelmes velem szemben, és hálás vagyok ezért, de én nem vagyok türelmes Vele szemben. Azt is

értékelem, ha mások türelmesek velem szemben, de én nem vagyok mindig ilyen türelmes velük szemben. *„És amint szeretnétek, hogy az emberek veletek bánjanak, ti is úgy bánjatok velük” (Lk 6:31).*

vs. 6-7

hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját.

Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.

Az gyülekezetben egymás felé szolgálunk Jézus Krisztus szeretetében, Isten Igéje szerint Őt dicsőítjük a szeretetünk és az egymáshoz való türelmünk által. Úgy kell egymást befogadnunk, ahogyan Krisztus befogadott minket. Hogyan fogadott be téged Krisztus? Abszolút ideális, tökéletes teremtmény voltál akkor? Vagy azt mondta neked, hogy „Előbb változz meg, és majd akkor befogadlak”i? Nem, a mi tökéletlenségeink ellenére fogadott be minket.

Bámulatos, hogy milyen szörnyűnek látszanak a bűneink, amikor valaki más követi el azokat. Milyen vakok is tudunk lenni a saját hibáinkkal szemben! Milyen következetesek vagyunk viszont abban, hogy mások hibáit kiszúrjuk” De Jézus azt mondta: *„Előbb vedd ki a gerendát a saját szemedből, és akkor jól fogsz látni ahhoz, hogy kivehesd a szálkát atyádfia szeméből” (Lk 6:42).*

Miért olyan nehéz a gerendát észrevenni a saját szememben? Pedig milyen élesen látom, hogy a kis szálka ott van a te szemedben! Minden a szeretet kérdése, mert a szeretet sok bűnt elfedez. Annyira szeretem magam, hogy nem foglalkozok a saját bűnömmel. De úgy kell szeretnem téged, mint saját magamat, és akkor nem fogok fennakadni minden kis hibádon, hanem úgy foglak befogadni, ahogy Krisztus is befogadott engem.

Érdekes volt, hogy a hippi mozgalom idején sok gyülekezet kitérte a kapuit a hippik előtt, és megengedte, hogy együtt dicsőítsenek velük, de csak abban az esetben, ha levágatják a hajukat, és öltönyt vesznek fel. „Isten hozott! Mivel most már úgy nézel ki, mint mi, ezért elfogadunk.” De elképesztő, hogy milyen kevés gyülekezet volt hajlandó befogadni őket olyannak, amilyenek voltak: hosszú hajjal, piszkos farmerben, a teljes hippi felszereléssel.

„Engedelmeskedj az én szabályzatomnak, élj úgy, ahogy én szeretném, hogy az emberek körülöttem éljenek, és akkor elfogadlak barátomnak és munkatársamnak. Isten hozott!”

Nem így kellene egymást elfogadnunk. Hanem a különbözőségeink ellenére kellene egymást befogadjuk. Annak a szeretetnek, amelyet Krisztusban kaptunk, sokkal nagyobbak kellene lennie minden általunk vélt különbözőségénél. A szeretet az egyesítő erő kellene hogy, legyen Krisztus testén belül.

vs. 8. Mert mondom: Krisztus a zsidóság szolgájává lett az Isten igazságáért, hogy megerősítse az atyáknak adott ígéreteket.

Krisztus azért jött a zsidókhoz, mert Isten megígérte, hogy elküldi nekik a Megváltót, Dávid és Ábrahám utódát. Ő azokat szolgálta, akiknek Isten az ígéretet tette.

vs. 9. A népek pedig irgalmáért dicsőítsék az Istent, ahogyan meg van írva:

Nekem nagyon tetszik, hogy amikor Pál kijelent valamit, akkor utána alátámasztja azt az Igéből vett idézetekkel – mindjárt két-hárommal, mert két vagy három tanú vallomása erősít meg minden szót. Ez egyrészt azt mutatja számomra, hogy Pálnak nagyon jól és gyakorlati módon ismerte az Ótestamentumot, hiszen különböző könyvekből válogatja össze az adott témára vonatkozó idézeteket. Egy élő tartalomjegyzék volt – ha adtak neki egy témát, képes volt az összes referenciát idézni az Ótestamentumból mondanivalója alátámasztására.

A következőkben bemutatja számunkra, hogy Krisztus eredetileg a zsidókhoz jött, de a munkája túlmutatott rajtuk, és az egész világ számára is elérhető lett. Eljött, hogy beteljesítse az atyáknak tett ígéreteket, de aztán a pogányokhoz is eljött:

vs. 9-12

A népek pedig irgalmáért dicsőítsék az Istent, ahogyan meg van írva: „Ezért magasztallak téged a népek között, és nevednek dicséretet éneklek.”

Ezt is mondja: „Örüljétek, népek, az ő népével együtt.”

És ezt is: „Dicsérjétek, ti népek mind, az Urat, és dicsőítse őt minden nép.”

Ézsaiás pedig így szól: „Hajtás sarjad Isai gyökeréből, és népek uralkodójává emelkedik: benne reménykednek a népek.”

Ezekkel az idézetekkel mutatja be, hogy Jézus Krisztus a pogányokhoz is elhozta az örömhírt.

vs. 13. *A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel,....*

Újra visszatér a remény témához, mely az Írásokból származik. Isten a minden reménység Istene. A remény az egyik legfontosabb dolog az ember életében. Nem szabad, hogy elveszítsük az Istenbe vetett reményünket, aki a minden reménység Istene.

A reménység békességet és örömet eredményez. *„Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem?”* (Zsolt 42:12) A zsoltáríró itt a depresszióról, a nyugtalanságról beszél. Ennek az ellentéte az öröm és a békesség. A bennünk levő reménység örömet és békességet eredményez a hitben. De miben hiszünk? Isten Igéjében. Hitünk azon alapul, hogy tudjuk, hogy Isten mondta ezeket, és az ilyen hitnek a következménye az öröm és a békesség.

Sokszor az emberek a hitüket az örömbé és a békességbe vetik - egy érzésbe. „Isten gyermeke vagy?” - „Igen, hogyne.” - „Honnan tudod, hogy Isten gyermeke vagy?” - „Mert olyan békességet érzek a szívemben. Olyan örömöm van. Tudom, hogy üdvözülök, mert soha nem éreztem még ilyen nagy örömet.”

Álljon meg a menet! Nem az örömben és a békességben hiszünk, hanem Isten Igéjében. Ha azt mondod, hogy azért vagy megváltva, mert olyan nagy békességet és örömet érzel az életedben, akkor megtörténhet, hogy holnap – vagy egy másik hétfőn – arra ébredsz, hogy rémes napod van, és nagyon szörnyen érzed magad. Tudtad, hogy nem kellett volna a gyüli után hagymás hamburgert enni késő este, és most szenvedsz emiatt, minden idegesít, nem találod a helyed. Akkor ez mit jelent? Aznap már nem vagy megváltva, mert nincs az öröm, és helyette itt az idegesség?

A hitünk nem az érzésben van. Isten Igéjének tényeiben hiszek, melyek nem változnak, az érzéseim viszont annál inkább. Az én koromban már az időjárás is befolyásolja az érzéseimet. Reggel felébredek, és előre meg tudom mondani a térdem fájdalmának intenzitása alapján, hogy mikor fog a köd felszállni. Az érzések változhatnak, de Isten Igéje örökre megmarad. És mivel a megváltásom meg az Istennel való kapcsolat az Ő biztos szaván alapul, ezért az Istennel való kapcsolat sohasem változik. Meg van alapozva.

A hit hozza számomra tehát a békességet és az örömet. Pál azt mondta, miután 14 napig hánykolódott a hajóval a hullámokon: *„Mert ma éjjel elémm állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak!*

Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta” (Apcsel 27:23-25). Pál örült és boldog volt, és arra bízta őket, hogy ők is örüljenek. Akkor mondta ezt, amikor a menekülés reményét végleg feladták. Feladtak minden reményt, hogy valamikor ebből a viharból élve kerülnek ki, ez a Pál nevű fickó pedig fütyörészik, mosolyog és azt mondja nekik, hogy bizakodjanak. „Viccelsz velünk, ember? Tengeribeteg vagyok, 14 napig úgy pörögtünk a Földközi tengeren, mint egy csapágy, nem láttuk sem a napot, sem a csillagokat.”

Pál nem azt mondta, hogy „Bizakodjatok, mert ma jól érzem magam, békesség van a szívemben.” Nem, hanem azt mondta, hogy „Isten szólt hozzám, és elhiszem, amit Isten mond.” A hit megalapozott és szilárd, ha az Igén alapul.

Erre figyeljetelek oda, mert könnyű abba a csapdába esni, hogy az érzelmeinkben bízunk. Gyakran előfordul, hogy érzésekben kifejezzük ki a minket ért megtapasztalásokat. Például gyakran érzések fogalmában számolunk be a megtérésünk élményéről, és ilyeneket mondunk: „Olyan nagy megnyugvást éreztem, soha életemben nem éreztem ilyent. Úgy éreztem, mintha meleg vizet öntöttek volna a fejemre, és az egész testemet átjárta volna e nagy melegség érzése.” De amikor így fejezzük ki a tapasztalatainkat, mások azt gondolják, hogy ők is ilyeneket, kell, hogy érezzenek, különben nem üdvözülnek. „Amikor x.y. megtért, úgy érezte, mintha felkapcsolódnának a villanyok, és dicsőséges fény vette körül - de én még nem láttam ezeket. Lehet, hogy nem is tértem meg?” Ha a megtérésünket érzések alapján írjuk le, akkor mások az érzésekhez kezdenek viszonyulni, nem Isten Igéjéhez. De ez nem helyes. Azért vagyok megváltva, mert Isten Igéje kijelenti, hogy ha megvallod, hogy Jézus Krisztus Úr, és a szívedben elhiszed, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból, akkor üdvözülsz. „Tudom, hogy meg vagyok váltva, mert itt írja, hogy Isten mit mond erről.” Rámutatok a versre, és ez nem változik, nem követi az érzéseimet.

vs. 13. ...hogyan bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.

A Szentlélek teszi valóságossá Isten Igéjét számomra. Ő tanít engem Isten igazságára, Ő mutatja meg nekem Isten dolgait, és Ő kelti életre Isten Igéjét a szívemben. Ezért amikor a Szentlélek Isten Igéjét használva munkálkodik az életemben, akkor bővülök a reménységben. *„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámasztása által élő reménységre” (1 Pt 1:3).* A mi nagy Istenünk és Megváltónk, Jézus Krisztus dicsőséges megjelenésének a reménysége. Az Ige által élő, áldott és bővülő reménységünk van.

vs. 14-16

Én pedig, testvéreim, magam is meg vagyok arról győződve, hogy ti is telve vagytok jósággal, telve a teljes ismerettel, és hogy egymást is tudjátok tanítani.

Ám, kissé merészebben írtam nektek, mintegy emlékeztetve titeket ama kegyelem alapján, amelyet Isten adott nekem arra,

hogy a pogányokért legyek Krisztus Jézusnak szolgálója, és végezzem az Isten evangéliumának papi szolgálatát, hogy a pogányok áldozata a Szentlélek által megszentelt és kedves legyen.

Pál itt kijelenti, hogy Isten a Szentlélek munkája nyomán elfogadja a pogányok a dicsőítését. Nincs szükség a papságra, nincs szükség a törvény általi megtisztításra, mert Isten elfogadja őket a Szentlélek munkája és az Ő kegyelme miatt.

vs. 17-18

Krisztus Jézusban tehát van okom a dicsekvésre Isten előtt.

Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus tett általam a pogányok megtéréséért szóval és tettel,...

Pál apostol a pogányok között hatalmas szolgálatot végzett, de ez nemcsak az Ige általi szolgálat volt, hanem a Szentlélek meg is erősítette azt.

Márk evangéliumának utolsó verse így szól: *„Azok pedig elmentek, hirdették az igét mindenütt, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az igehirdetést a nyomában járó jelekkel.”* Pál a korintusiaknak ezt írta: *„Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével” (1 Kor 2:4).* A rómaiaknak írt levele kezdetén pedig azt írja Pál, hogy szeretne a megerősítésükre valamilyen lelki ajándékot megosztani velük. Pál szolgálata tehát szóban és tettben nyilvánult meg.

Isten Igéje csodálatos, fontos, erős, élő, és élesebb a kétélű kardnál, de működnie is kell az életünkben. Gyakran az, amit mondok, teljesen elvész a hallgató fülében, azért, amilyen én magam vagyok. Ha az Ige nem munkálkodik az én életemben, és nem tudom bemutatni Isten Igéjének erejét a saját életemen keresztül, akkor a világ összes alapelve együttesen sem ér semmit, mert nem alkalmaztam őket a gyakorlatban.

A Szentlélek az, Aki fogja az Igét és a saját életemre alkalmazhatóvá formálja, és ezáltal a cselekedetek is nyilvánvalóvá válnak. A cselekedeteimen keresztül a Szentlélek igen sokféleképpen juttathatja kifejezésre az akaratát. Pál azt mondja:

vs. 18-19

*Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus tett általam a pogányok megtéréséért szóval és tettel,
jelek és csodák erejével...*

Jézus a saját szavainak bizonyítására mutatta be a jeleket és a csodákat. Fülöp azt mondta, hogy „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég lesz számunkra.” Mire Jézus azt válaszolta, hogy „Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát... Talán nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Nem érted, hogy a csodák, amiket teszek, azok nem Tőlem vannak, hanem az Atyától, aki bennem lakozik?” (Jn 14:8-11)

Jézus tehát arról beszélt, hogy a jelek és a csodák bizonyosságot tesznek Róla. A mi életünk is bizonyosság Isten munkájára és az Ő bennünk található Lelkére. Az életünk jobban bizonyítja ezt, mint a szavaink. Mindig arra gondolunk, hogy a szavaink a bizonyosságok; a bizonyágtételünket, a hitünket mindig szavakban akarjuk kifejezni mások előtt. De a szavaidnál sokkal hatalmasabb bizonyosságot jelent az életedben a Szentlélek által elvégzett munka. *„Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Jn 13:35).* Nagyon fontos, hogy a tetteink megfeleljenek annak a csodálatos örömhírnek, amit hirdetünk.

Pál azt írja, hogy

vs. 19. ...jelek és csodák erejével, a Lélek ereje által...

Nagyon izgalmas dolog lehetett Pál környezetében élni, látni azokat a hatalmas csodákat és jeleket, amiket a Szentlélek erejével tett.

vs. 19-20

úgyhogy Jeruzsálemtől kezdve egészen Illíriáig mindenfelé hirdettem a Krisztus evangéliumát.

Eközben pedig azt tartottam becsületesnek, hogy az evangéliumot nem ott hirdetem, ahol Krisztust már ismertté tették, hogy ne idegen alapra építsek,

Elképesztő, hogy milyen sok ember „kap Istentől elhívást” arra, hogy a mi gyülekezetünk körül kezdjen építeni egy másik gyülekezetet. Gyakran megkérdőjelezem a motivációjukat, mert úgy tűnik, hogy egy másik ember által felépített alapra akarnak építkezni. Pedig levelek tömkelege érkezik hozzánk szerte Amerikából, hogy alapítsunk egy újabb gyülekezetet az ő körzetükben, mert olyan sötétség borul ott Isten Igéjére és a Szentlélek munkájára. Úgy tűnik, hogy a Szentlélek nem valami hatékonyan használja a táalentumokat, mert a mi gyülekezetünktől alig néhány mérföldre hívja őket. Mintha itt nálunk nem munkálna az Ige és a Szentlélek - ezért ezek az emberek úgy érzik, hogy hozzánk közel kell lenniük, ahelyett, hogy oda mennének, ahol valódi szükség van rájuk. Tudják, hogy én egyenesen beszélek, és mindig lesznek olyanok, akik ezt nehezen veszik, és a kiesőkből aztán új közösséget lehet alapítani.

Véleményem szerint, minden gyülekezetnek szüksége van egy okra, amiért létezhet. Biztos vagyok benne, hogy olyan dolgot kell nyújtani az embereknek, amit máshol nem kaphatnak meg, egyébként nincs alapja a létezésének. Istennek meghatározott célja van a gyülekezetek különbözőségével, mert az emberek is különbözőek. Vannak akiknek olyan találkozásokra van szükségük, amelyek magas érzelmi töltettel rendelkeznek, mások pedig a teljes nyugalmat, a visszafogottságot kedvelik. De nem hiszem, hogy egy kis városrészben négy evangéliumi gyülekezetre volna szükség, melyek közül mindegyik a napi megélhetéssel küzd; szerintem jobb lenne ha egyesülnének egy erős gyülekezetté. Egy gyülekezetnek tehát az a létalapja egy adott környéken, hogy olyan dolgot ajánl az embereknek, amit egy másik gyülekezetben nem kaphatnak meg.

Pál tehát ott akarta hirdetni Jézust, ahol még nem hallottak róla. Nem akart egy másik ember alapjaira építkezni, hanem oda akart menni, ahol a szükség valódi volt, és ez igen dicséretes.

vs. 21. hanem ahogyan meg van írva

Pál erre is egy Igét hoz alátámasztásra. Spurgeon, a múlt század legnagyobb igehirdetője is ilyen volt, nagyon szerettem olvasni az írásait, a prédikációit.

vs. 21-22

„Meglátják őt azok, akiknek még nem hirdették, és akik még nem hallották, azok megértik.”

Ez is sokszor akadályozott abban, hogy elmenjek hozzátok.

Mert Pál oda akart menni, ahol szükség volt rá, ezért nem jutott még el a rómaiakhoz.

vs. 23-25

Most pedig, mivel már nincs munkaterület ezeken a vidékeken számomra, és sok éve vágyódom arra, hogy eljussak hozzátok,

amikor Hispániába utazom, el is megyek hozzátok. Remélem ugyanis, hogy átutazóban megláthatlak titeket, és ti fogtok engem oda útnak indítani, ha már előbb egy kissé felüdültem nálatok.

Most pedig Jeruzsálemben megyek a szentek szolgálatára.

Pál Korintusban volt, amikor ezt a levelet írta, és azért ment oda és Macedóniába, hogy a jeruzsálemi szegény szentek számára adományokat gyűjtsön, és segítse őket a szükségleteikben. Megírta a korintusiaknak, hogy szervezzenek gyűjtést még mielőtt ő odaérne, mert a jeruzsálemiek igen nagy pénzügyi problémákkal küszködtek, ő pedig majd elviszi az adományt a jeruzsálemi gyülekezetnek. Valószínű, hogy e probléma gyökere a korai közös kasszából eredhetett, amikor mindenki eladta a tulajdonait és a pénzt a tanítványok lábai elé helyezték, és idővel ez elfogyott. Pál tehát a jeruzsálemieket akarta segíteni.

vs. 25-30

Most pedig Jeruzsálemben megyek a szentek szolgálatára.

Macedónia és Akhája ugyanis jónak látta, hogy gyűjtést rendezzenek a jeruzsálemi szentek szegényeinek.

Jónak látták ezt, de tartoznak is vele nekik, mert ha a pogányok részesültek az ő lelki javaikban, akkor tartoznak azzal, hogy anyagiakkal szolgáljanak nekik.

Ha tehát ezt elvégeztem, és az eredményt lepecsételve átadtam, a ti segítségetekkel elmegyek Hispániába.

Azt pedig tudom, hogy amikor hozzátok megyek, Krisztus áldásának teljességével érkezem meg.

A mi Urunk Jézus Krisztusra és a Lélek szeretetére kérlek titeket, testvéreim, tusakodjatok imádságaitokban velem együtt az Isten előtt énértem,...

Pál itt azt kéri, hogy imádkozzanak érte. Az egyik legnagyobb áldás az, hogy ahogy egyre több embert érint a szolgálatod, egyre több és több ember imádkozik érted. És minél többen imádkoznak, annál hatékonyabb és szélesebb körű lesz a szolgálatod.

Például amikor Arizonában voltunk, kb. ezer ember volt a kedd esti Biblia órán, és amint utána kezet fogtam az emberekkel, egyik ember a másik után mondta, hogy milyen nagy áldás a szolgálatunk a rádión keresztül. „Minden reggel téged hallgatunk reggelizés közben” - mondták. Vagy: „Együtt megyünk veled minden nap a munkába, és az életemet nagyon megáldotta a szolgálatod. Szeretném ha tudnád, hogy imádkozom értetek.” Országszerte imádkoznak az emberek értünk.

Egy gyönyörű levelet kaptunk egy szibériai hívő csoporttól, amelyben arról írnak, hogy az egyikük beszél angolul, és lefordítja nekik a tanításainkat. Azt írják, hogy ők itt Szibériában imádkoznak értünk és a gyülekezetért. Hogyan érezhetjük ettől magunkat? Szibériai hívők imádkoznak értünk. Istenem segíts, vajon mi imádkozunk értük? Biztos vagyok benne, hogy ők sokkal jobban rászorulnak a mi imáinkra, mint mi az övékre. Ez a levél nagyon megalázott és megfeddett, mert eszembe jutott, hogy én nem mindig imádkozom azokért az áldott hívőkért, akik Szibériában vannak. Pedig valamikor ott végezte minden igazi oroszországi hívő.

Pál most elmondja, hogy mivel kapcsolatban imádkozzanak érte:

vs. 31. hogy megszabaduljak azoktól, akik hitetlenek Júdeában, és hogy jeruzsálemi szolgálatom kedves legyen a szenteknek;

Pált nem mindenki szerette Jeruzsálemben. Nem mintha ő nem akart volna jóban lenni velük, hanem azok gyanakodtak mindig vele kapcsolatban. Úgy látszik, hogy akárhová is ment Pál, a zsidókkal volt problémája. Amikor Jeruzsálembé ment, felhívták a figyelmét arra, hogy igaz ugyan, hogy a pogányoknak hirdeti az evangéliumot, de itt viselkedjen úgy, mint egy rendes zsidó, és ne okozzon problémákat. Arra kérték, hogy anyagilag támogasson néhány zsidót, akik fogadalmat tettek az ünnep kapcsán. Ezzel mindenkinek megmutathatná, hogy ő is jó zsidó. De ennek ellenére mindig gyanakodtak rá, mert túl egyenesen fejezte ki a mondanivalóját. Maga a jeruzsálemi gyülekezet sem fogadta mindig lelkesen, ennek ellenére

most pénzt visz nekik, ezért kéri a hívőket, hogy imádkozzanak azért, hogy elfogadják tőle az adományokat.

vs. 32-33

*hogya aztán majd Isten akaratából örömmel érkezzem hozzátok, és megpihenjek nálatok.
A békesség Istene legyen mindnyájatokkal. Ámen.*

Itt azt kéri Pál, hogy imádkozzanak érte, hogy örömmel jöjjön hozzájuk Isten akaratából.

Pálnak az egyik legnagyobb csalódása volt, amikor az Úr azt mondta neki, hogy menjen el a zsidóktól, és ne nekik prédikálja Jézust, mert nem fognak rá hallgatni. Pál csalódottan engedelmeskedett az Úrnak, de mindig úgy érezte, hogy Isten tévedett ezzel kapcsolatban, mert ha csak egy kicsit is megengedné, hogy nekik hirdesse az Igét, akkor bebizonyítaná, hogy ismeri a zsidók gondolkodását, érzelmeit, hiszen ő is közéjük tartozott.

Aztán érkezett Pál ideje, amikor ott volt a templomban a két férfival a tisztulási szokásokat követve, és néhány ázsiai meglátta őt, és azt mondták, hogy „Ez az az ember, aki a pogányoknak prédikálta, hogy nem kell Mózes törvényeit követni, hanem csak hinni kell.” Ezáltal fellázították ellene a zsidókat, akik megfogták, hogy halálra verjék. De a római kapitány, Luciusz lejött és kiszabadította Pált, és visszavitte a toronyba, ahonnan látni lehetett a Templom-hegyet. Pál ekkor megkérdezte, hogy szólhat-e a tömeghez? Itt a nagy alkalom. A kapitány az kérdezte, hogy „Te beszélsz görögül?” Hát persze, mondta Pál. „Azt hittem, hogy egyiptomi vagy”-mondja a kapitány. „Szólj hozzájuk.”

Pál lekiáltott a lépcsőkről: „Testvéreim, hallgassatok ide.” És elkezdte mondani, hogy: „Ismertek ugye engem? Idevalósi vagyok, és én is olyan buzgó voltam, mint ti most. Ki akartam irtani a gyülekezetet, mindenkit le akartam gyilkolni, aki az Úr nevét használta. A főpap Damaszkuszba küldött, hogy felhatalmazást szerezsek arra, hogy mindenkit, aki az Úr nevét hívja bebörtönözhessek. Az úton aztán egy mennyei fényességgel találkoztam, és a hang azt mondta nekem: Saul, miért üldözöl engem? És én kérdeztem, hogy ki vagy Uram, hogy szolgálhassalak. A válasz: „Jézus, akit te üldözöl. És el foglak küldeni téged a pogányok közé.” Abban a pillanatban, hogy kimondta a pogány szót, a hallgatóság felhördült, az emberek levették ruháikat, és a levegőben lóbálva az kiáltották: „Öljétek meg! Öljétek meg!”

Héberül szólt az emberekhez, és a kapitány nem értette, hogy mit mond nekik. A katonáira kiáltott, hogy hozzák be, mielőtt megölik őt, és utána megkérdezte, hogy „Mi a csodát mondott Pál ezeknek, hogy ennyire felizgatta őket? Kínozzátok meg, és tudjátok meg, hogy mit

mondott.” Amint elkezdtek volna a kínzást, Pál megkérdezte, hogy „Mióta szokás egy római polgárt megkínozni?” Jelentették a kapitánynak, hogy Pál római állampolgár, óvatosan kell vele bánni. A kapitány kiment hozzá, és megkérdezte, hogy valóban római állampolgár-e? Pál válasza: „Pontosan így van.” A kapitány erre azt kérdezte: „Én is az vagyok, megvásároltam magamnak ezt a jogot. Te mennyit fizettél érte?” „Semmit, annak születtem.”

Megvolt tehát az alkalm a zsidókkal, de aztán felkelés lett belőle, nem pedig az ébredés, amiben ő reménykedett. Pál nagyon szomorú lett emiatt. Aznap éjjel az Úr odajött hozzá, megállt mellette, és azt mondta: „Ne csüggedj, Pál. Amint bizonysgot tettél rólam itt Jeruzsálemben, úgy kell majd bizonysgot tenned rólam Rómában is.” Ebből tudta Pál, hogy Isten akaratából Rómába fog menni.

Pál tehát elindult Rómába, de volt egy kis kerülője két évre Cezáreában. Aztán Rómába menet sem történt minden úgy, ahogy ő gondolta, mert nem a saját költségén kellett utaznia, hanem a római kormány állta minden költségét. Istennek volt néhány embere Máltán, akiket Pál által akart Magához téríteni - ezért Isten leparkolta a hajót Málta szigeténél, hogy Pálnak lehetőséget adjon a bizonysgtételre a máltai kormányzó és sok más ember előtt, mielőtt továbbindult volna Rómába. (Apcsel 21:17 – 28:16)

A 16. fejezet egy sor személyes üdvözetet tartalmaz azok részére, akik Rómában voltak.

vs. 16:1 Ajánlom nektek nőtestvérünket, Fébét, aki jelenleg a kenkhreai gyülekezet szolgája:

Kenkhrea Korintus egyik kikötővárosa volt, és Fébé bizonyára akkor találkozott Pállal, amikor ő korintusban szolgált a gyülekezetben.

vs. 2. fogadjátok őt az Úr akarata szerint a szentekhez illően, és álljatok mellé minden olyan ügyben, amelyben szüksége van rátok, mert ő is sokaknak lett pártfogója, nekem magamnak is.

Fébé valószínűleg egyike volt azoknak, akik Pál levelét Korintusból Rómába vitték, és ezáltal Pál egy ajánlólevelet ad neki.

vs. 3-4

Köszönsétek Priskát és Akvilát, akik munkatársaim a Krisztus Jézusban.

ők életemért saját fejüket kockáztatták, és nekik nem csak én vagyok hálás, hanem a pogányok valamennyi gyülekezete is.

Priszka és Akvila régi ismerősei voltak Pálnak. Először akkor találkozunk velük, amikor Korintusba érkezett. Sátorkészítéssel foglalkoztak, és mivel Pálnak is ez volt a foglalkozása, ezért velük dolgozott Korintusban sátrakat készítve, hogy megkeresse a maga és munkatársai szükségleteire való pénzt. Valamikor azért jöttek el Rómából, ahol valószínű, hogy üzletük is volt, mert Claudius császár üldözte a zsidókat. Azután Korintusban találkoztak Pállal, és a hitük megalapozása után Efezusba költöztek, még mielőtt Pál odaért volna. Eközben megérkezett Efezusba Apollós, és elkezdte Jézust hirdetni, de Priszka és Akvila félrevonták őt, és magyarázták neki a teljes Igét, mert csak János keresztségét ismerte. Pál később ismét találkozott Prizkával és Akvilával Efezusban, ahol együtt szolgáltak.

Mire Pál ezt a levelet írta, már visszatértek Rómába, és ezért üdvözli őket Pál ilyen nagy krisztusi szeretettel. Még egyszer találkozunk velük az Igében – utoljára -, amikor ismét visszatérnek Efezusba. Olvashatjuk, hogy az efezusi házuk egy gyülekezetnek adott otthont, és ez alkalommal is Pál a házuknál levő gyülekezetnek ír (1 Kor 16:19). Bárhová mentek tehát, megnyitották a házukat, és hívták az embereket, hogy jöjjenek tanulmányozni Isten Igéjét. Így a házuk a hívők találkozási helye lett. Nyilvánvalóan kimagaslóan kegyes emberek voltak. Nagyon várom, hogy találkozzak velük, mert olyan emberek, akikkel valóban érdemes lesz találkozni a mennyországban.

vs. 5-7

Köszönsétek a házukban levő gyülekezetet is. Köszönsétek az én szeretett Epainetoszomat, aki az ázsiai tartomány első zsengeje Krisztusban.

Köszönsétek Máriát, aki sokat fáradozott értetek.

Köszönsétek Andronikoszt és Juniászt, rokonaimat és fogolytársaimat, akiket nagyra becsülnék az apostolok körében, akik nálam is előbb lettek Krisztus híveivé.

Érdekes, hogy Juniász női név, és Pál azt mondja róla, hogy apostol volt. Lehet, hogy soha nem gondoltatok erre, viszont lehetséges, hogy női apostolok is voltak, nemcsak férfiak, ugyanis ennek a versnek az egyik lehetséges fordítása az, hogy: Juniász, akit nagyra becsülnék az apostolok között. Ez a görög szöveg egyértelműbb fordítása. Egy kicsit ferdíteni kell a

szöveget, hogy a fent idézett szöveghez jussunk, ezért igen valószínű, hogy Juniász női apostol volt.

Majd Pál sorra üdvözöl másokat, akiknek a neve bizonyára sokat jelentett az akkori római gyülekezet számára, de nekünk nem sokat mondanak most.

A 13. versben folytatjuk:

vs. 13. Köszöntsétek az Úrban kiválasztott Rufuszt és anyját, aki nekem is anyám...

A Biblia említ egy másik Rufuszt is, aki annak a Simonnak volta a fia, aki Krisztus keresztjét kellett, hogy vigye. Elképzelhető, hogy ugyanarról a Rufusról van itt is szó.

A 16. versben olvassuk:

vs. 16. Köszöntsétek egymást szent csókkal. Köszönt titeket Krisztus minden gyülekezete.

Érdekes, hogy a különböző helyeken különböző köszöntési szokások vannak. Például Mexikóban a férfiak kezet fognak, megölelik egymást, aztán megint kezet fognak. Olaszországban arcon csókolják egymást a férfiak - Pál is ezt mondta az akkori gyülekezetnek.

vs. 17. Kérlek titeket, testvéreim, tartsátok szemmel azokat, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak azzal, hogy az ellenkezőjét tanítják annak, amit tanultatok. Térjetez ki előlük!

Mindig vannak olyanok, akik valami furcsa dolgot hirdetnek Krisztus gyülekezetének. Úgy érzik, hogy Isten bízta rájuk azt a felelősséget, hogy a gyülekezetre rázúdítsák a furcsa tanításait. Azt gondolom, hogy ha Isten valami különleges kinyilatkoztatást tett neked az Igéről, akkor - mielőtt az egész gyülekezetnek hirdetni kezdenéd azt - előbb tedd lehetővé számunkra, hogy megfigyelhessük, hogy miként járul hozzá a te életedben ez az igazság ahhoz, hogy közelebb kerülj Krisztushoz. Amikor majd látjuk a hatalmas változást, akkor mi magunk fogunk odamenni hozzád, hogy megtudjuk mi a titkod. Ha anélkül kezded hirdetni a nagy kinyilatkoztatást, hogy az gyümölcsöt termelt volna az életedben, akkor arra készítedsz ezzel, hogy azt gondoljam, hogy valószínűleg semmi szükségem arra, hogy ezt a dolgot

egyáltalán meghalljam. Ez így becsületes. De sajnos sokan nem így gondolják, és mindenkit be akarnak hálózni.

Szerintem egyetlen új próféciára sincs szükség. Szerintem a régi próféciák újbóli megtapasztalására van szükségünk. Isten az Ő Igéjében mindent rendelkezésünkre bocsátott, ami a szent élethez szükséges. Minden ott található a Bibliában. Arra van szükségem, hogy megtapasztaljam mindazt, ami oda van írva, nem pedig arra, hogy a Biblián kívüli területre tévedjek valamilyen felemelő élmény vadászata közben. Megvallom nektek, hogy nagyon visszautasító vagyok minden Íráson kívüli megtapasztalással kapcsolatban, és nem is akarok semmi ilyet megtapasztalni.

Ha odajössz hozzám, és elkezdted ecsetelni, hogy „Tegnap éjjel háromkor egy fényes élőlény jelent meg nekem, leült az ágyam szélére, és az egész szobát beragyogta a fényessége. Nagyon megijedtem, és megkérdeztem, hogy 'Ki vagy?', mire ő azt válaszolta, hogy Gábiel.” Aztán elkezdted részletezni mindazokat a dicsőséges dolgokat, melyeket ő mondott Istenről: „Nem kell többé imádkoznunk, csak jelentsük ki, hogy mire van szükségünk, és megkapjuk.” Erre azt válaszolnám, hogy „Kösz, nem kérek belőle, barátom, nem érdekel, hogy Gábiel ezt mondta neked, mert ez ellentétben áll Isten Igéjével.”

Tehát tartsátok szemmel az ilyeneket.

vs. 18. Mert az ilyenek nem a mi Urunknak, Krisztusnak szolgálnak, hanem a saját hasuknak, és szép szóval, ékesszólással megcsalják a jóhiszeműek szívét.

Az a véleményem, hogy Istennek az a szolgája, aki a szolgálatából él, igen egyszerű életet kell, hogy éljen. Ne hiszem, hogy költekező életmódot kellene, hogy folytasson, és luxus autókat, drága ruhákat kellene, hogy vásároljon. Ebben hiszek és így élek. Isten megáldott minket pénzügyileg, és köszönöm ezt Istennek, hogy mindenünk megvan, amire vágyunk. Ezért érzem úgy, hogy nagyon gazdag vagyok. De azt is hiszem, hogy Jézus Krisztus szolgájaként, az Ige hirdetőjeként fontos, hogy egyszerűen éljek, ellenkező esetben jogosan vádolnának azzal, hogy a saját vágyaimat szolgálom, és nem az Urat.

Olyan nagy szívfájdalom számomra az, amikor a TV-ben látom ezeket az igehirdetőket, akik az egyszerű hívők szívét becsapják. Remekbe szabott beszédek, annyira szentek, okosak, humorosak, érdekesek - de a hangsúlyt rossz helyre teszik.

vs. 19. Hiszen a ti engedelmességetek híre eljutott mindenkihez. Nektek tehát örülök. De szeretném, ha bölcsek lennétek a jóra, és képtelenek a rosszra.

A legjobb az, ha tudatlanok vagyunk a rossz dolgok tekintetében. Amikor a teológiára jártam, egy csapat fiú el akart menni egy kabaréba, mert azt akarták tudni, hogy mi ellen kell prédikálniuk. Azt mondtam nekik, hogy ez ostobaság. Teljes ostobaság azt gondolni, hogy ahhoz, hogy okosan prédikálhassunk a gonoszságok ellen, előbb jól meg kell értenünk és tapasztalnunk azokat. Nem! Inkább naiv és együgyű szeretnék lenni a rosszal kapcsolatban.

vs. 20. A békesség Istene pedig összezúzza a Sátánt lábatok alatt hamarosan. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!

Pál igen nehezen tudja befejezni ezt a levelet. Itt ismét megpróbálja. Újabb köszöntések következnek:

vs. 21. Köszönt titeket munkatársam, Timóteus, valamint rokonaim: Luciusz, Jázon és Szózipatrosz.

Terciusz, akinek Pál diktálta ezt a levelet, hozzáírja, hogy ő kiket üdvözöl:

vs. 22-23

Köszöntelek titeket az Úrban én, Terciusz, aki leírtam ezt a levelet.

Köszönt titeket Gájusz, aki vendéglátóm nekem és az egész gyülekezetnek.

Gájusz volt azok egyike azoknak, akiket Pál Korintusban megkeresztelt.

vs. 24-26

Köszönt titeket Erásztosz, a város számvevője, és Kvártusz testvérünk.

(A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal!)

Akinek van hatalma arra, hogy megerősítsen titeket az én evangéliumom és a Jézus Krisztusról szóló üzenet szerint - ama titok kinyilatkoztatása folytán, amely örök időken át kimondatlan maradt,

de most nyilvánvalóvá lett, és az örök Isten rendelkezése szerint a próféták írásai által tudtul adatott minden népnek, hogy eljussanak a hit engedelmességére.

A hit engedelmessége által Isten a kegyelmét ajándékozta minden népnek. A megváltás már nemcsak egy kizárólagosan zsidó kiváltság, hanem az ajtó nyitva áll minden ember számára.

vs. 27. Az egyedül bölcs Istené a dicsőség, a Jézus Krisztus által örökkön-örökké. Ámen.

Itt a vége Pál rómaiakhoz írt levelének. Egy csodálatos könyv, amely után egy érdekes és izgalmas levél, a korintusiakhoz írott következik. A korintusiak igen nagy összevisszaságban éltek, ezért írja Pál nekik ezt a javító szándékú levelet.